

Annie M.G. Schmidt & Fiep Westendorp

Takkie

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

Ze komen thuis met een hondje

‘Janneke,’ zegt moeder, ‘weet je de winkel van Smit? De winkel van lapjes en van wol?’

‘Ja,’ zegt Janneke. ‘Ga daar eens een pakje naalden halen,’ zegt moeder. ‘Fijne naalden, geen grove.’

‘Goed,’ zegt Janneke. En ze roept Jip. ‘Ga je mee naalden kopen?’

Daar gaan ze samen. Het is mooi weer. En er is veel te zien op straat. Er is een vrouw met bloemen. En een kar met pruimen. Jip en Janneke krijgen ieder een pruim van de pruimenman.

‘Kijk, dat hondje loopt met ons mee,’ zegt Jip. ‘Ja,’ zegt Janneke, ‘wat een

gek hondje. Wat een gek lang hondje. Zijn achterpootjes zitten zo ver van zijn voorpootjes.’

‘Hij is vies,’ zegt Jip. ‘Maar hij is lief.’

‘Ga maar naar je baas,’ zegt Janneke, ‘ga maar terug.’

Maar het hondje wil niet terug. Hij wil mee.

‘Arm hondje,’ zegt Janneke, ‘heb je geen baas?’

Het hondje kijkt haar verdrietig aan.

‘Heb je geen huis?’

Het hondje kan niet praten, maar zijn oogjes zeggen: ‘Nee, ik heb geen huis.’

‘Ga dan maar met ons mee,’ zegt Janneke.

‘Ja hoor,’ zegt Jip. ‘Bij mij thuis mag je wonen.’

‘Nee, bij mij thuis,’ zegt Janneke.

‘Nee, bij mij thuis,’ schreeuwt Jip.

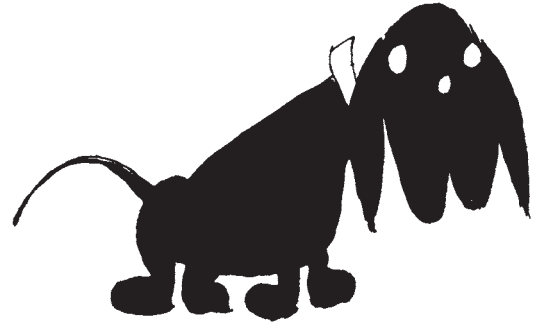
Ze krijgen echt ruzie. En ze vergeten de naalden. En ze komen kwaad bij Jannekes moeder, het hondje achter hen aan.

‘Wat is dat?’ vraagt moeder. ‘Waar zijn de naalden? En wat is dat voor een vies beest.’

‘t Is geen vies beest,’ roept Jip. ‘t Is mijn hond!’

‘Nee, mijn hond,’ gilt Janneke.

Dan komt Jips moeder er ook bij. En eindelijk mag het hondje bij Jip thuis in de tobbe. En als het schoon is, mag het

bij Janneke in een mandje slapen.

En het krijgt een etensbak bij Jip.

En ook een etensbak bij Janneke.

Nu is het hondje van hen samen.

En hoe het heet? Het heet Takkie.

En de moeders zeggen: ‘Die kinderen toch. Je stuurt ze om naalden en ze komen met een hond thuis.’

Takkie is een lief hondje

‘Takkie,’ zegt Jip. ‘Van wie hou je meer, van mij of van Janneke? Zeg het eens, Takkie.’

‘Waf,’ zegt Takkie.

‘Hou je meer van mij?’ vraagt Janneke.

‘Waf,’ zegt Takkie.

Nu weten ze het nog niet. Want wat is nou waf?

‘Weet je wat,’ zegt Jip, ‘ik loop deze kant uit. En jij moet die kant uit lopen, Janneke. En dan kijken we met wie Takkie meeloopt.’

‘Goed,’ zegt Janneke. ‘Maar dan moet je hem niet roepen.’

Ze lopen elk een andere kant uit. En

Takkie?

Takkie blijft zitten. Hij kijkt eerst naar Jip en dan weer naar Janneke. Hij kijkt aldoor van de een naar de ander. Maar hij blijft zitten en hij jankt een beetje.

‘Hij houdt van ons allebei evenveel,’ zegt Janneke. ‘Zie je wel?’ En dat is ook zo.

Takkie is een heel lief hondje. Maar hij is zo bang voor de poes. Telkens vergeet hij weer dat er ook een poes is. Telkens komt Takkie vrolijk binnen bij Janneke thuis, om uit zijn bak te eten. En dan hoort hij Sjjjjj! Dat is de poes. Die staat daar met een dikke staart. En ze blaast heel hard. Zij is heel boos op Takkie. Dan schrikt

Takkie zo dat hij hard wegloopt. Met zijn staart tussen de pootjes.
'Kom maar hier, hoor,' zegt Janneke, en neemt hem op schoot. 'Je bent een echt flauw hondje. Je bent een bang hondje, Takkie.'
Maar Takkie is ook nog maar zo klein. En de poes heeft zooo'n dikke staart.
'Het zal wel wennen,' zegt Jannekes moeder. 'Over een poosje slapen ze samen in één mandje.'
Sjjjj, blaast poes. Net of ze zeggen wil: 'In één mandje? Nooit van mijn leven!'

